

See oli siig julgelt ja hooplejalt üteldud. Willemi läks forraga täis, ta fargas püsti ja kaupmeest riimust vapustades, lõrjas ta: „Ütled sa seda veel üks ford?”

Waene kaupmees läks hirmu värast foguni walges, sest Willemi läbi haoras juba föri ligidalt finni. Willem vapustas edasi. „Ütled sa seda veel üks ford?” forras Willem oma kõsmust. Waene kaupmees nägi, et ajalugu õige halvaks minema sippus, sai suure waewaga wiimaks välja: „Nob, siis palun ma tubat forda andeks. Peale selle laekis kaupmees lepitsets oma kulu peal juua, nii et wiimati mana lõbus oleks, mis selle ettetuleku läbi ähwardas katkeda, warsti jälle jalale seatud sai. Jäegi Willem oleks õige heasse tujusse sattunud kui tal mitte wiedi iseäralik ette ei tulnud, miskärrast Liisa mõera vastu sõbralikum olnud oli, kui sellegi teise vastu. Ta hajas osja üle järele mõtlema ja arwas wiimati selle otsa peale tulnud olervat.

„See on föit kaupmehe ilusate riite sünd!” Häätselt tuli tal hea mõte. Kui kaupmees ärasõitma hajas, astus Willemi väljas tema juure ja ütles:

„Mul oleks veikene palve teie vastut; kas teie ei wõiks mitte nii lohted olla ja mulle oma riised, saopad ja toreda kaupkübara ära mäia!” — Kaupmees nägi, et sinu head „schwet” teba on, oli ühes nõuus, ja warsti oli nad soomitud osjad Willemi läes, kes nende eest hea raha maksis.

Poistipoiss andis hobustele piitsa, mõnger wuras edasi ja temaga übes kaasreisijana kaupmees; übes sellega hajas ta Willem oma plaani fordamineku üle ennast rõõmuštades, kõdu poole ühke ülikonnaga sammuma.

See oli laupäewa öhtul olnud. Nõõmja meelega heitis ta magama. Kaua aega ei tahinud tasse föllinguoste lõbun-

jate fügituse töötu mitte sõha silma peale tulla. Wiimaks uinus ta magama. Ta nägi und, kuidas ta omas toredas ülikonnas terves linnas föige suuremat imestust äratas, mille üle ta ise mitte wâhe ühle ei olnud. Terwe linna ilusamad tüdrufud läksiwad tema värast oma wabel tüssi. Tema sai wiimati tülitsejatest neindest ümber viiratud; iga üls tabtis teda näha, tema külge vuudutatagi ja imestada. Korraga beljus Liisa inglina tema juure ja töötis teda käratsewast hulgast ülesse. Seal ärkas Willem ülesse, ta oli woodist maha lükkinud.

Oli juba hiline pühapäeva hommis. Kell oli 11 äraslöönud. Willem hajas ennast säädma ja ehtima, et selleks ajaks, kui inimesed harilikult kirikust tules ennast Liisa trahteris fogusiwad, ta sinna minno ja ennast inimestest imestada lasta. Silitati ja määritti juuksid, pesi silmuagu magnast haibwa seebiga puhak, tilgutati heastri lõhnawat eli riite pääle ja säädeti lõpeks tore rummuga kubar otsekohe kullaesse. Pöönda wäljaehitatud hakes ta wiimati Liisa trahteri poole punuma. Wärisewa lättega holas ta ulje lingist finni. Dodeitud önnis silmapikk oli tulnud. Üks läks lohti, lõidide filmad põõrsiwad tema poole ja wenisiwad suureks, siis aga järgnes lõpmata — naet.

Sinu pidi ta föige töötemigi naerma haffamo. Kaupmehe veikene ülikond oli tugewa Willemi lohta hirmus veikene. Kuue säätsed ulatasid waewalt wâhe alla poole künarnuksid, peale selle oli ta failirebimiseks litjas. Sameti püsik olikuid meesabaste sisse pantud, veikene kubar tantjis hâdaohsilikut tantju Willemi suure pea peal.

Willem läks ehmatuse ja wiba värast walges. Ta wärises föigest ihust. Korraga viistas ta rummlubara peast,